பயன்பட்டுள்ளது. அறிவே ஆற்றல் என்று மேலை நாட்டு அறிஞர்கள் கூறும் அளவுக்கு ஐம்பொறிகள் வாயிலாகக் கிடைக்கக்கூடிய அனுபவ அறிவு மனிதனின் சிந்தனையில் பெருமைக்குரிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

ஆனால், இந்த அறிவு ஒரு சிறிய வட்டத்திற்குள்தான் இயங்கும். விஷய அனுபவங்கள் புலன், பொறிகளின் செயல்களுக்கேற்ப உயிரை வந்து சேரும். பொறி, புலன்கள் உடலைச் சார்ந்த கருவிகளாதலால் அவற்றின் செயல்கள் உடலின் நிலையைப் பொறுத்திருக்கும். உடலை உயிர் இயக்கும் காரணத்தினால் உயிரின் நிலை கருவி கரணங்களின் செய்கைகளை வெகுவாகப்பாதிக்கும். உடலும், அதன் கருவி கரணங்களும் நிலையற்றவை. அழியும் தன்மை பெற்றவை. ஆக, அவற்றின் வழியாகப் பெறக்கூடிய அனுபவமும், அறிவும் நிலைத்து நிற்காது. அவை காலத்தின் போக்கால் கட்டுப்படுத்தப்படும். காலம் என்பது நிகழ்வதையும், நிகழ்ந்ததையும், நிகழப் போவதையும் வேறுபடுத்தி நமது சித்தத்திற்கு அளிக்கும்பொழுது விஷய அறிவும் காலத்தின் கட்டுப்பாட்டால் பாதிக்கப்படும். விஷய அனுபவங்களுக்கு கலை எழுச்சியூட்டும். அனுபவங்களின் தன்மை உயிரின் கன்ம பலத்தின் அடிப்படையில் அமையும். கலையும் நியதியும் உயிரானது பல பிறவிகளில் பெற்ற வினைக்கூட்டங்களும் பொறிபுலன்களின், காட்சி அனுபவங்களின் உண்மைத் தன்மையை மாற்றியும் விடும்.

விஷய அறிவு, பொதுவாக, பொருட்களைப் பற்றியதாக இருக்கும். ஏனென்றால், ஐம்பொறிகளும், ஐம்புலன்களும் புறத்தேயுள்ள பொருட்களின் மீது இயல்பாகவே கூடுதலாகத் தங்களுடைய நாட்டத்தைச் செலுத்தும். கருவி கரணங்கள் பொருட்களைப் பற்றிய அறிவினைப் பெறுவது நேரிடையாகவும் இருக்கலாம். மறைமுகமாகவும் இருக்கலாம். கண்ணால் பார்த்தும், காதால் கேட்டும் பொருட்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்துடன் சூக்குமமாக இருக்கும் பொருட்களைப் பற்றியும் யூகித்தல், அனுமானித்தல் போன்ற வழிகளில் அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரு பொருளைப் பார்க்கிறோம். நேராகத் தெரிந்து கொள்கிறோம். அப்பொருளிலுள்ள கோடிக்கணக்கான அணுக்களை நாம் பார்க்க முடிவதில்லை. ஆனால், அதற்காக நிறுவப்பட்ட கருவிகளை வைத்து அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்கின்றோம். இல்லாவிட்டால் அவற்றினுடைய தன்மையைப் பற்றி மறைமுகமாகத் தெரிந்து கொள்கின்றோம். பௌதிகம், இரசாயனம், தொழில்நுட்பக் கல்வி போன்ற பலவிதமான துறைகளில் நாம் இன்று பெற்றுள்ள அறிவு நமது பொறிகள், புலன்கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரங்கள் ஆகிய உட்கருவிகள் இணைந்து செயல்பட்டதன் விளைவே ஆகும். பொறி, புலன்களிலிருந்து வெளிப்படும் அறிவு மீண்டும் மீண்டும் அவற்றையே வலுப்படுத்த முயலும். அதனால் கிடைக்கக்கூடிய இன்பங்களை வளர்த்தும், துன்பங்களைத் தவிர்த்தும் வாழ்க்கையைப்புலன் அனுபவப் பாதையிலே செலுத்துவது உயிருக்கு இயல்பாகி விடுகிறது. இந்த அறிவினால் உயிருக்கு உடல் மீது உள்ள பாசம் வளரும்.

மேற்கூறிய அறிவைத் தவிர வேறு எத்தகைய அறிவும் இல்லை என்று நமது உள்ளத்திலே ஓர் எண்ணம் எழுவதும், அந்த அறிவின் விளைவே என்று நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் வேறு ஒரு அறிவு உள்ளது. நாம் இப்பொழுது பெற்றுள்ள அறிவைச் சிற்றறிவு என்றும், பெற்றிராத அறிவைப் பேரறிவு என்றும் குறிப்பிடுவது வழக்கம். சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியில் இதைப் ப ற்றிய உரையாடல் ஒன்று வருகிறது. சனத்குமார முனிவரிடம் நாரதர் சென்று தனக்குத் தக்க அறிவினைப்புகட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றார். ''உனக்குத் தெரிந்ததைப் பற்றிச் சொல், தெரியாததைப் பற்றிப் பின்னர் விளக்குகின்றேன்'' என்கிறார் சனத்குமாரர்.

''எனக்கு வேதங்கள் தெரியும். இதிகாசப் புராணங்கள் தெரியும், இலக்கணம் கற்றுள்ளேன், கணிதம், தத்துவம், விஞ்ஞானம், பௌதிகம், கலைகள் ஆகியவெல்லாம் நன்கு தெரியும். இவற்றையெல்லாம் நான் கற்றிருந்தும் எனது உள்ளத்திலே ஒரு குறை உண்டு. எல்லாவற்றையும் நான் முழுமையாகத் தெரிந்துகொண்டதாக ஓர் உணர்வினைப் பெறவில்லை'' என்கிறார் நாரதர்.

''நீ கற்றதெல்லாம் பெயரளவில்'' என்று சனத்குமாரர் பதிலளிக்கிறார்.

ஔவையார் கற்றதெல்லாம் கைம்மண் அளவு என்றார். சனத்குமாரர் கற்றதெல்லாம் பெயரளவில் என்கிறார்.

ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் உருவம் உண்டு, பெயரும் உண்டு. பெயரையும் உருவத்தையும் வைத்து அப்பொருளின் தன்மையை, இடத்தை, காலத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்கின்றோம். பெயரும் உருவமும் ஒரு பொருளைச் சுட்டிக் காண்பிக்கின்றன. அதாவது, அவற்றால் ஒரு பொருள் உண்டு என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாரதர் கற்ற கல்வி பெயரளவில்தான் என்று சனத்குமாரர் கூறும்பொழுது அந்தக் கல்விக்கு அப்பால் வேறொரு கல்வி உள்ளது. வேறொரு அறிவு உள்ளது. அந்த அறிவே இந்தக் கல்விக்கு அதனுடைய விசேஷத் தன்மையைக் கொடுக்கின்றது என்கிற உணர்வு நம்முள் தோன்றுகிறது. பெயர், பெயரிலிருந்து வாக்கு, வாக்கிலிருந்து மனம், புத்தி, சித்தம், தியானம், ஞானம், வலிமை, உணவு, நீர், நெருப்பு, ஆகாயம், நினைவாற்றல், இச்சை, பிராணன், வாய்மை, சிரத்தை, தவம் என்றெல்லாம் படிப்படியாகச் சனத்குமாரர் நாரதருக்கு அவர் பெற்ற அறிவின் தன்மையை விளக்கி, பரம்பொருள் விளக்கத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவே, பரம்பொருளே எல்லாவற்றிற்கும் மேலான அறிவென உள்ளத்தில் பதிய வைக்கின்றார்.

பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவு முழுமையான அறிவு எனப்படும். நாம் கருவி கரணங்களைப் பயன்படுத்திப் பெறும் அறிவு பகுதி அறிவாகும். விஞ்ஞான அறிவு நமக்குக் கொடுக்கும் அறிவு பகுதி அறிவுதான். ஒரு பொருளைப் பற்றி நாம் தொடர்ந்து விசாரித்துக் கொண்டே போனால் அந்த

விசாரணையின் வழியாக நமக்குப்பற்பல அறிவு கிட்டலாம். ஆனால், இத்தகைய அறிவு உடலுடன் இயங்கும் கருவி கரணங்களின் வழியாகப் பெறப்படும் அறிவாகையால் இது இடம், காலம் முதலியவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. நான் என்கிற முனைப்பின் அழுத்தத்தால் வெளிப்படும் அறிவின் திறன் நம்முடைய குறைந்த ஆற்றலையே பிரதிபலிக்கும் தன்மையுடையது. முழு அறிவு என்பது ஒரு மிகப்பெரிய வட்டமாகும். பகுதி அறிவு இந்த வட்டத்தில் எங்கோ ஒரு சிறிய பகுதியை இடம் கொண்டதாகும்.

சிற்றறிவு என்றுமே முழுமையான அறிவாகாது. அதே நேரத்தில் முழு அறிவாகிய பெரிய வட்டம் சிற்றறிவுப் பகுதிகளைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்கும். முழு அறிவாகிய பெரிய வட்டத்தின் தன்மையை மாற்ற முடியாது. அது நிலையான தன்மை பெற்றது. சிற்றறிவுப் பகுதிகளின் தன்மை மாறிக் கொண்டே இருக்கும். அதையே விஞ்ஞான வளர்ச்சி என்கின்றோம். விஞ்ஞான அறிவு வளர வளர நாம் முன்பு பெற்றிருந்த அறிவை ஆழப்படுத்தியும், அகலப்படுத்தியும் புதிய உண்மைகளைச் சேகரித்துக் கொள்கின்றோம். ஆனாலும் இவ்வாறு நாம் பெறும் அறிவு முழுமையான அறிவாகாது. நம்மை ஒரு மயக்கத்திலே ஆழ்த்தும். அத்தகைய அறிவின் வளர்ச்சி ஆற்று வெள்ளத்தோடு போகும் பொருட்களைப்போல நம்மைக் கட்டுக்கடங்காத நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும்.

இதனை

"அறிவு ஐம்புலனுட னேநான்ற தாகி
நெறியறி யாது உற்ற நீராழம் போல" (திருமந்திரம் - 119)

என்பார் திருமூலர்.

இந்த அறிவைப் பெறுவதும், இந்த அறிவினால் இன்பத் துன்பங்களை அநாதி காலம் முதல் தாங்கி அனுபவிப்பதும் உயிராகும். உயிர் அறிவுடைய பொருள்தான். ஆனால், அதனுடைய அறிவாற்றல் சிறியது. ஐந்து இந்திரியங்கள், ஐம்புலன்கள், உட்கருவிகள் போன்றவை இல்லாத இடத்தில் உயிரின் அறிவாற்றல் இயங்குவதற்கு வழியே இல்லை. உயிரினுடைய அறிவாற்றல் வட்டம் சிறியது. பேரறிவாகிய இறைவனின் வட்டம் நமது கற்பனைக்கு எட்டாத அளவுக்குப் பெரியது. இதை உணரும்பொழுது நாமே அறிவு, நமது அறிவின் சாதனையே சாதனை என்றெல்லாம் நாம் இறுமாப்படைவது நமது சிறுமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நாமே எல்லா அறிவுக்கும் சொந்தக்காரர்கள் என்பது ஒரு பெரிய வேடிக்கை அல்லவா என்கிறது திருவருட்பயன்.

"பொறிஇன்றி ஒன்றும் புணராத புந்திக்(கு)
அறி(வு)என்ற பேர்நன்(று) அற".

பேரறிவினைப் பற்றித்தம்முள் உணர்ந்துகொண்ட அருளாளர்கள் இத்துடன் நிற்பதில்லை. முழுமையான அறிவே உண்மையான அறிவென்றும் மற்றதெல்லாம் அறியாமை என்றும் கூறுகிறார்கள். ஏனெனில், உடலின் கருவி கரணங்களைப் பற்றி நாம் பெறும் அறிவு உடலையே சார்ந்திருக்கும். ஆகையால் உடலைப் பற்றிய அறிவு பரம்பொருளைப் பற்றிய ஒரு அறியாமை நிலையில் நம்மைத் தள்ளி விடும். ஒன்றைப் பார்க்கும்பொழுது மற்றதைப் பார்க்க உள்ளத்திலே ஆவல் எழும்பாது. அந்த அறிவு பாசத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட அறிவாகும். அதாவது உயிரைச் சார்ந்த ஆணவம், கன்மம், மாயை போன்ற மலங்கள் அந்த அறிவுக்கு ஒரு உருவத்தைக் கொடுக்கின்றன. நமது மனம் அந்த உருவத்திலே ஈடுபட்டு விடுகின்றது. உருவம் எத்தகைய மூலப்பொருளினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று அறிந்துகொள்ள நமக்கு ஆவல் எழுவதில்லை. ஆகவே, உருவத்தைப் பற்றிய அறிவு உண்மையிலேயே ஒரு அறியாமையாகும். யானைப் பொம்மையைப் பார்க்கும் ஒரு குழந்தைக்கு அது மரத்தால் செய்யப்பட்டுள்ளது என்கிற உணர்வு தோன்றுவதில்லை. பல தங்க ஆபரணங்களைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு நிற்கும் பெண்மணிக்கு அவற்றின் மூலப்பொருள் தங்கமே என்கிற உண்மை தோன்றுவதில்லை. அந்த அளவுக்கு அவள் அந்த ஆபரணங்களின் அழகில், வேலைப்பாட்டில் தனது மனத்தைப் பறிகொடுத்து விடுகிறாள். உண்மை அறிவின் முன் நாம் பெற்றுள்ள அறிவெல்லாம் அறியாமைதான் என்கிறார் திருமூலர். இந்த அறிவு, அறியாமை ஆகிய நிலைகளுக்கு அப்பால் ஒரு நிலை உள்ளது. அதுவே ஒரு பேரறிவு நிலை, பேரனுபவ நிலையுமாகும். அந்தப் பேரறிவு நிலை கதிரவனின் ஒளி போல மற்ற எல்லா அறிவு நிலைகளையும் இருளிலிருந்து மீட்டு பிரகாசப்படுத்துகிறது. அந்த அறிவு நிலைக்குச் சமானம் வேறொன்றுமில்லை. அது பேரானந்தத்தைக் கொடுக்கும். திருமூலர் கூறுவது போலவே அது ஓர் அழகிய நிலையாகும். தன்னிலை விளங்கும். பிற உயிர்களுடைய நிலையும் தெளிவாகும். நமது உயிரின் இயக்கத்திற்கான மூலகாரணங்களாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயை போன்றவைகளுக்கும் சுத்தமான விளக்கம் கிடைக்கும்.

"அறிவு அறிவுஎன்று அங்கு அரற்றும் உலகம்
அறிவு அறியாமை யாரும் அறியார்
அறிவு அறியாமை கடந்தறி வானால்
அறிவு அறியாமை யழகிய வாறே". **(திருமந்திரம் - 2362)**

இன்றைய உலகில் கல்விக்கு ஒரு பெரிய இடத்தை நாம் கொடுத்திருக்கின்றோம். கல்விக் கூடங்களில் விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய கல்வி முதலிடம் பெறுகிறது. விஞ்ஞானத்தை மேலும் மேலும் கற்று, விஞ்ஞானக் கல்வியை வாழ்க்கை இன்பத்திற்காகப் பயன்படுத்தி, வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதே ஒரு சிறந்த குறிக்கோளாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கல்வியால் ஒழுக்கமோ, அடக்கமோ,

நேர்மையோ, சீலமோ கற்பவர்களுக்குக் கிடைக்குமா என்று நாம் பெரிதும் கவலைப்படுவதில்லை. அதற்கு மேலாக நம்முடைய உள்ளங்களிலே பரம்பொருளைப் பற்றிய விளக்கம் கிடைக்குமா என்றும், நாம் கற்கும் கல்வியின் பயனாக அமைய வேண்டுமென்றும் நினைத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால், நமது முன்னோர்கள் கல்வியின் பயன் இறை உணர்வு என்றும், அந்த உணர்வின் விளைவு ஒழுக்கம் என்றும், அந்த ஒழுக்கத்தைப் பெற்றவர்கள் நற்கல்வி கற்றவர்கள் என்றும் அறிவுறுத்தினர். **''கரிப்பு (உவர்ப்பு) அறியா மிகும் கல்வி கற்றேனே''** என்றார் திருமூலர். **''துணையது வாய்வருந் தூயநற் கல்வியே''** என்பதும் அவரது திருவாக்காகும். அத்தகைய கல்வியைப் பெறுவதே நமது குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும். அத்தகைய அறிவினைப் பெறுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளாமல் சிற்றறிவினைப் பெருக்கிக் கொண்டு போவதில் பயனில்லை என்கிறார் திருமூலர். மாறாக நம்முடைய முயற்சிகள் இறை அறிவைப் பெறுவதில் செலுத்தப்பட வேண்டும். நம்முடைய முயற்சிகளின் பலனாக, இறைவனுடைய திருவருளால் பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானத்தை நாம் பெற்றோமாகில் எல்லாவற்றையும் அறிந்த ஒரு நிலையை நாமும் பெற்றுவிடலாமே என்கிறார் திருமூலர். இந்த அறிவே பரஞானமாகும். திருவருள் வைப்பினால் நிகழ்கின்றது. இந்த அறிவினை நாம் உள்ளுணர்வாகப் பெறுகின்றோம். இந்த அறிவு நமக்கு அனுபவத்தால் கிடைக்கின்றது.

''எல்லாம் அறியும் அறிவு தனைவிட்டு
எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை
எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானென்னில்
எல்லாம் அறிந்த இறையென லாமே''. **(திருமந்திரம் - 2596)**

அருளாளர்கள், இறை உணர்வாளர்கள் இந்த அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்தனர். புறக்கண்களால் காண முடியாத ஒன்றை அகக்கண்களால் கண்டு பேரின்பம் பெற்றார்கள். புறக்கருவிகளால் இந்த அனுபவத்தைப் பெறுவது இயலாது. சிற்றறிவு வட்டத்திற்கு அப்பால் நிற்கும் ஒன்றைச் சிற்றறிவினால் பிடித்துவிட முடியாது.

''முகத்திற் கண்கொண்டு காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு காண்பதே ஆனந்தம்''

என்கிறது திருமந்திரம் (2944)

பரம்பொருளைப் பற்றிய ஞானக்கல்வி அருளாளர்களுக்கு உள் அனுபவமாகக் கிடைக்கின்றது. இது திருவருளால் கிடைத்த காரணத்தால் அருள் அனுபவமாகவும் உள்ளத்துள்ளே நின்று ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது திருவருளால் அந்த அனுபவத்திற்கான தகுதியும் பக்குவமும் பெற்றவர்கள் அந்த அனுபவத்தைப் பெறுகின்றனர்.

''திருவருளால் விளக்கம் பெற்ற அகக்கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன் - அவ்வாறு திறந்து பார்க்கும்பொழுது ஒப்பற்ற தலைவன் சிவமாகிய பரம்பொருள் என் உள்ளத்தில் சோதிமயமாக நிறைந்திருந்து என்னை அறிவுமயமானவன் என்று உணர்த்தி அருளினான்'' எனத் திருமூலர் தனது அனுபவத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

''மின்னுற்ற சிந்தை விழித்தேன் விழித்தலுந்
தன்னுற்ற சோதி தலைவன் இணையிலி
பொன்னுற்ற மேனிப் புரிசடை நந்தியும்
என்னுற் றறிவனான் என்விழித் தானே''.

அருள் அனுபவம் வாக்கிற்கும், ஐம்புலன்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. பரம்பொருளை அழியும் பொருள்களால் அளக்க முடியாது. அருள் அனுபவம் பெற்ற பெரியோர்கள் வியப்புண்டு, அன்பு மேலிட்டு, பேச்சற்ற நிலைக்கு வந்து விடுகின்றனர். அந்த நிலையையே அவர்கள் பேரின்ப நிலையாகக் கருதுகிறார்கள். **''பெற்றார் உலகுடன் பேசாப் பெருமையே''** என்பார் திருமூலர். அருள் அனுபவத்தை வெறும் சொற்களாலும், மொழிகளாலும் மட்டும் விளக்கிவிட முடியாது. இறைவனைத் தம்முள் உணர்ந்தபின்னர் பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைத்து நிற்கும் இறை உணர்வாளர்கள் தங்களுடைய அனுபவத்தைச் சம்பிரதாய முறையில் மொழியைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்குத் தெளிவாக்க முற்பட்டாலும், அவர்களுடைய உள்ளக்கிடக்கை, பண்பட்ட உணர்வினை மொழிகள் முழுமையாகப் பிரதிபலிக்காது என்பது அறிவாளர்கள் நமக்குக் கூறும் உண்மையாகும். எனினும், மக்களுக்குத் தங்களது உணர்வைப் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டிய காரணத்தினால் அவர்கள் மொழியினைக் கையாளுகிறார்கள். உண்மையில் **''சும்மா இருக்கும் சுகம்''** மொழிக்கு அப்பாற்பட்டது. இந்த நிலையில் அருள் அனுபவத்தைச் சாத்திரங்களிடமிருந்தும், நூல்களிடமிருந்தும் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. சாத்திர நூல்கள் ஒரு வழியை, பாதையைக் காண்பித்துக் கொடுக்கலாம். ஆனால், சென்று அடைய வேண்டிய இடம் சாதகனுடைய சாதனையைப் பொறுத்திருக்கின்றது. நூல் அறிவு பெற்று மட்டும் இறைவனை அடைய முடியாது என்பது அருளாளர்களுடைய அனுபவமாகும். தவம், சீலம், நோன்பு போன்றவற்றின் அடிப்படையில் இறைவனை அடைய வேண்டிய பல கோட்பாடுகளையும் நெறிமுறைகளையும், நேர்மையுடனும், முழுமனதுடனும் கையாளும்போது வந்தடையக்கூடிய இன்பம் இறை இன்பமாகும் என்பது காரைக்கால் அம்மையாருடைய அனுபவமாகும். அந்த நிலையில் இறைவனை எந்தக் கோலத்தில், எந்த வடிவாக எண்ணியும், பார்த்தும் எத்தகைய தவம் செய்தாலும் அந்தக் கோலத்தில், அந்த வடிவிலேயே வந்து இறைவன் அருள் புரிவான் என்கிற உண்மையை நமக்குத் தெளிவாக்குகின்றார் காரைக்கால் அம்மையார்.

"நூல்அறிவு பேசி நுழைவுஇலா தார்திரிக!
நீல மணிமிற்றான் நீர்மையே - மேல்உவந்து
எக்கோலத்து எவ்வுருவாய் எத்தவங்கள் செய்வோர்க்கும்
அக்கோலத்து அவ்வுருவே ஆம்". (அற்புதத் திருவந்தாதி)

"ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா. சுடர் விட்டுளன் எங்கள் சோதி" என்றார் திருஞானசம்பந்தர்.

இறை அனுபவம் இறை அருளால்தான் கிட்டும். இறை அருள் ஆசான் உருவமாக எழுந்தருளி, உபதேசித்தருளி பக்குவப்பட்ட உயிருக்கு இறை அனுபவத்தைக் கூட்டி வைக்கும். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான பொருளை ஏடுகள், சுவடிகள் மூலமாக மட்டும் அனுபவித்துவிட முடியாது.

"காட்டுங் குறியும் கடந்தவர் காரணம்
ஏட்டின் புறத்தில் எழுதிவைத் தென்பயன்
கூட்டுங் குருநந்தி கூட்டிடி னல்லது
ஆட்டின் கழுத்தில் அதர்கிடந் தற்றே". (திருமந்திரம் - 2937)

எழுத்தில் அடங்கி நிற்காத பரம்பொருளை விரிவுபடுத்திப்பேசவும், உரை செய்யவும் முயலுகின்றோம். இந்த முயற்சி வெற்றி பெறுமா? பெறாது. வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது. ஒரு கரையில் நின்றுகொண்டு வெள்ளத்தைப் பார்க்கலாம். மறுகரை நமது கண்ணுக்கு எட்டாத அளவுக்கு வெள்ளம் ஓடுகிறது. அதேபோல உரையற்ற பரம்பொருளுக்கு உரை காண முயலுவது வீணான முயற்சியாகும். ஆனால், ஒன்று. இறைவன் நம்முடைய சிந்தைக்கு அகப்படக்கூடியவன்தான். ஆனால், அந்த சிந்தை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்? அது தெளிந்த சிந்தையாக இருக்க வேண்டும். திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிந்திருக்கும்பொழுது அந்தச் சிந்தையில் இறைவன் வெளிப்படுவான். அதுவே உயர்ந்த தியான நிலையாகும். மோன சமாதியுமாகும். பேரின்பம் சுரக்கும் அனுபவ நிலையுமாகும்.

"உரையற்றது ஒன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்
கரையற்றது ஒன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவோர்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே".

(திருமந்திரம் - 2955)

32. "ஆனந்த உணர்வு"

திருமந்திரம் ஓர் அருளாளரின் அனுபவக் களஞ்சியம். ஓர் ஒப்பற்ற ஞான நூல். யோக சாதனையைக் கோடிட்டுக் காண்பித்து ஞானத்திற்கான மார்க்கத்தையும் நமக்கு விளக்குகின்றது. திருமந்திரத்தில் யோகம் முக்கியமாகவே காணப்படுகிறது. யோகம் செய்வதற்கு நமது உடல் தேவைப்படுகிறது. இந்திரியங்களும் உட்கருவிகளும் யோகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே, உடலைப் பற்றிய பல்வேறு கூறுகள், பகுதிகள், இவை இயங்கும் தன்மை என்ற செய்திகளெல்லாம் திருமந்திரத்தில் நிறையக் காணப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தற்கால விஞ்ஞான அறிவு பெறுவதற்காக நாம் பயன்படுத்தி வரும் கருவிகளை வைத்து மட்டுமே போதிய அனுபவத்தைப் பெற முடியாது. இந்த அனுபவத்தை நாம் பெற, நமக்கு நேரான வழிகளைக் காட்டிட, அதேபோல அனுபவங்களைப் பெற்ற மெய்யுணர்வாளர்களின் அருளும் தேவைப்படுகின்றது. அதுவே இறையருளுமாகும். ஆகவே, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆன்மிக சாதனைக்கு இறையருள் இன்றியமையாததாக உள்ளது.

திருமந்திரம் அருள் அனுபவம் பெற்ற அனுபூதிமான்களின் நிலையைப் பல இடங்களில் விளங்குகின்றது. சில மந்திரங்களை மட்டும் இங்கே சுட்டிக் காண்பிப்பது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருமூலர் பெருமான் பரம்பொருளைத் தம்முள் உணர்ந்தவர். அதன் விளைவாக இறைவன் திருவாக்கான சிவாகமத்தை எடுத்துரைக்கும் பேறுபெற்றவர். அண்டமெல்லாம் இறைவன் ஆற்றலால் இயங்குகின்றது. அதே இயக்கம் பிண்டத்திலும் நடைபெறுகிறது. பிண்டமென்றால் உடலாகிய தூலப்பொருள் மட்டுமன்று. உடலின் பல கூறுகள் சூக்கும நிலையிலும் இருக்கின்றன. அந்த நிலையில்தான் பரம்பொருளின் பேரறிவும், பேராற்றலும் அனுபவிக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கின்றது. இந்த அனுபவம் ஓர் தொடர் அனுபவம். சூக்கும நிலைக்கு ஒரு அனுபவம், தூல நிலைக்கு ஒரு அனுபவம் என்பதன்று. அருள் அனுபவம் உள்ளத்தின் உணர்வுகளைப்பல நிலைகளிலிருந்து தாக்குகிறது. இதுவே பரம்பொருளின் தரிசனமும் ஆகும். இந்த அனுபவத்திலே ஒன்றிப்போன உயிரானது கால

வரம்பிற்கு அப்பால் சென்று விடுகிறது. இந்த நிலையில் திருவருள், ஞானம், ஆற்றல் எல்லாம் ஒன்றே.

திருமூலர் பெருமான் இந்த அனுபவத்தை இரண்டு மந்திரங்களில் எடுத்துக்கூறுகின்றார். தனது உணர்வுகள் பரம்பொருளின் இயக்கத்தோடு ஒன்றிப்போகும்போது, தான் என்கிற நினைவு இழந்து, காலத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள அனுபவங்கள் மறைந்து, நிலையான, ஒளி பெற்ற இடத்தில் தான் பொருந்தியிருந்ததாகவும் திருமூலர் கூறுகிறார்.

''செப்புஞ் சிவாகமம் என்னும்அப் பேர்பெற்றும்
அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள்பெற்றுத்
தப்பிலா மன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பில் எழுகோடி யுகம்இருந் தேனே''. (திருமந்திரம் - 74)

''இருந்தேன்இக் காயத்தே எண்ணிலி கோடி
இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே
இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே
இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக் கீழே''. (திருமந்திரம் - 80)

அருவமாகிய பரம்பொருள் மனித உடம்புக்குள் புகுந்து நிற்கின்றது. உடலையும், உடலைச்சார்ந்த கருவிகளையும், புலன்களையும் தத்துவங்களையும் உயிரோடு இணைத்து இயக்குகிறது. உடம்புக்கு உள்ளும் வெளியிலும் பரம்பொருளின் அருளாட்சி நடைபெறுகின்றது. மெய்ப்பொருளைத் தம்முள்ளேயே அனுபவிப்பதைச் சிறந்த யோக சாதனையாகத் திருமூலரைப் போன்ற சித்தர்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றனர். இந்தச் சாதனையில் உயிரும், உடலும், உணர்வுகளும் பரம்பொருளின் பேரறிவுடனும், பேராற்றலுடனும், சுருதியும், இலயமும்போல இணைந்து செயல்படுகின்றன. இந்தச் சேர்க்கையைப் பெறுவதே யோகத்தின் நோக்கமாகும். ''**மூலனை நாடி**'' என்கிறார் திருமூலர் பெருமான். திருவருளால் பஞ்சபூத இயக்கத்தைப் பற்றிய அறிவினைத்திருமூலர் பெறுகிறார். அந்த அறிவாகவும் மாறுகின்றார். **''சதாசிவனாயினேன்''.** இந்த அறிவின் சேர்க்கையால் மெய்ஞ்ஞானம் கிட்டுகிறது. இந்த மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற திருமூலர் சிவசொரூப தரிசனம் கிடைக்கப்பெற்று, சத்திய ஞானானந்தத்தில் நிலைத்து நிற்கிறார். இந்த உணர்வுகள் எல்லாமே ஞானியின் உள்ளத்தில் ஏற்படக்கூடிய உணர்வுகளே.

''நந்திஅரு ளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்திஅரு ளாலே சதாசிவ னாயினேன்
நந்திஅரு ளால்மெய்ஞ் ஞானத்துள் நண்ணினேன்
நந்திஅரு ளாலே நானிருந் தேனே''. (திருமந்திரம் - 92)

உடலின் பொறிகளும், புலன்களும் செயற்படும்பொழுது நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அனுபவங்கள் உண்மையில் நம் உள்ளேதான் உருவம்

பெறுகின்றன. இந்தக் கருவிகளின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தும்பொழுது நம்முள்ளேயே வேறுசில அனுபவங்களும் தோன்றும். நமது ''பார்வை''யை உள்ளே திருப்பும்பொழுது இந்த அனுபவங்கள் கிடைக்கின்றன. பரம்பொருளை ஞானிகள் ''ஒளியாகவும்'', ''ஒலியாகவும்'' காண்கிறார்கள். பொறிகளைப் பயன்படுத்தி அனுபவிக்கும் ஒளியும் ஒலியும் ஒருவிதம். பொறிகளைக் கட்டுப்படுத்தி, அவற்றைச் செயலிழக்கச் செய்து அனுபவிக்கும் ஒளியும் ஒலியும் வேறுவிதம். புறத்தே உள்ள இருளைப்போல், உள்ளத்திலும் இருள் உண்டு. உள்ளத்தின் இருளை நீக்கி அகப்பொருளை நுகரும்பொழுது கிடைக்கும் அனுபவம் வேறு. அதைப்பிரணவத்தில் அடங்கும் மந்திரமாகத் திருமூலர் பெருமான் விளக்குகின்றார். அந்தப் பிரணவப் பொருளே உள்ளத்தின் இருளை நீக்குகிறது. உள்ளத்திலேயே ஒளி வீசத் தூண்டுகிறது. மயிர்க்கால்தொறும் அருள் ஒளி வீசுகின்றது. **''ஆரழல் வீச உருக்கி ரோமம் ஒளிவிடுந்தானே''.**

''இருக்கில் இருக்கும் எண்ணிலி கோடி
அருக்கின்ற மூலத்துள் அங்கே இருக்கும்
அருக்கனும் சோமனும் ஆரழல் வீச
உருக்கிய ரோமம் ஒளிவிடுந் தானே''. **(திருமந்திரம் - 93)**

இறைவன் அருளோடு கூடி உயிர் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகிறது. யோகத்தாலும், தவத்தாலும், ஞானத்தாலும் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. சீவத்தன்மை மாறிச் சிவமாம் தன்மை வெளிப்படுகிறது. மலங்களால் கட்டப்பட்ட உயிரானது பல பாச வகைகளில் ஆழ்ந்து, இருளில் நிற்கிறது. இறைவனுடைய அருள் அந்த இருளை நீக்கி ஒளியை நிரப்புகின்றது. சிவனுடைய சார்பால் சீவன் சிவத்தன்மையைப் பெறுகிறது. அப்பொழுது பழமையான மூல மலமாகிய ஆணவ மலமும், அந்த மலத்தை நீக்க இறைவன் புகுத்திய கன்ம மலமும், மாயா மலமும் சூரியன் முன் சந்திரன் போல ஒளி மழுங்கும். **''சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அத்தன்''** என்றார் மாணிக்கவாசகர். சூரியனுடைய ஒளி இயல்பாக உள்ளது. சந்திரனுடைய ஒளி சூரியனிடமிருந்து பெற்றது பேரொளியில் சிற்றொளி ஒடுங்கி இருப்பது போலாகும். **''அறிவு அறிவுள்ளே அழிந்தது போல''** என்பார் திருமூலர். சிவன் அறிவுமயம், சீவனும் அறிவுடையது. அறிவுடைய சீவனுக்கு அறிவுமயமான சிவனைத் தவிர ஒடுங்குவதற்கு வேறு இடம் இல்லை. சிவ ஒளியோடு ஆன்ம ஒளி பொருந்துவதே இயல்பாகும். அது சுத்த வெளியிலே நிகழ்கின்றது. அந்தச் சுத்த வெளியானது சிவமும் சீவனும் பொருந்தும் இடமாகும். இவ்வாறு பொருந்துவதால் சீவன் சிவமாம் தன்மையைப் பெறுகின்றது. **''சித்துக்குச் சித்தன்றிச் சேர்விடம் வேறுண்டோ சுத்த வெளியிற் சுடரிற் சுடர்சேரும்''** (திருமந்திரம் - 135) இந்த நிலையில் பேரறிவின் ஒளி உள்ளத்திலே வீசும் தன்மையுடையதாகி உயிரானது மலங்களின் சேர்க்கையிலிருந்து தன்னை விடுபடுத்திக்

கொள்கின்றது. மலங்களின் ஆட்சியின் வலிமை குன்றி சீவன் தன்னொளி பெறுகின்றது. மலங்களும் வியாபகம் இழந்து நிற்கின்றன.

"தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட
ஆன மலமு மப்பாச பேதமு
மான குணமும் பரான்மா வுபாதியும்
பானுவின் முன்மதி போற்பட ராவே" (திருமந்திரம் - 2314)

மனம் தன்னைப் பற்றியே கருதிக்கொண்டிருக்கின்றது. தான் ஆகி விடுகிறது. எதை நினைக்கிறாயோ அது நீயாகிறாய் என்கிறது உபநிடதம். சிவனையே எண்ணி, சிவசமாதியில் கூடியிருந்தால் தான் அவனாகும், சீவன் சிவமாம் தன்மையைப் பெறும். மனதை ஒடுக்கி, குற்றங்களுடைய சம்பந்தத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு, புலன்களின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தி, சிந்தையை ஒருமுகமாக்கி இறைவனுடைய திருவடிகளிலே பதித்து, இறை உணர்விலேயே தன்னைப் பொருத்திக் கொண்டிருப்பது சமாதியாகும். இங்கே யோக சாதனை விளக்கப்படுகின்றது. இந்த யோக சாதனையால் சிவமாம் தன்மை கிட்டுகிறது. அப்போது அநாதியே உயிரைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆணவ மலத்தின் சக்தி அகற்றப்படுகிறது. பாசங்களால் கட்டுண்ட தன்மை அகலுகிறது. தூல உடல், சூக்கும உடல் மலங்கள் நீக்கி புத்தொளி பெற்று விளங்கும். திருவருளில் ஒன்றுவோர்க்குச் சிவ வாழ்வு கிடைக்கும். பிறப்பினை வளர்க்கும் இயல்பு சக்தி இழந்து, குற்றமிலாத, ஒளி பெற்ற உடலுடன் வாழலாம்.

"தானவ னாகுஞ் சமாதிகை கூடினால்
ஆன மலமறும் அப்பசுத் தன்மைபோம்
ஈனமில் காயம் இருக்கும் இருநிலத்
தூனங்கள் எட்டு மொழித்தொன்று வோர்கட்கே".
(திருமந்திரம் - 2320)

ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவற்றால் கட்டுண்ட உயிரானது தன்னை ஒரு விசேஷத் தன்மை பெற்றதாகக் கருதி, பிற உயிர்களிடமிருந்து தன்னை வேறுபடுத்திக்கொண்டு, ஒருவித கலக்கத்தில் நிற்கும். இந்த நிலையில் உடலும், உடலைச் சார்ந்த கருவிகளும் முக்கியமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். கருவிகளின் இயக்கங்கள் உயிரைப் புறத்தேயுள்ள அனுபவங்களில் ஈடுபடுத்தி முழுமையை மறைக்கும். இதுவே பிறப்பிற்கு வித்திடும். ஆன்மாவின் உண்மைச் சொரூபம் மறைக்கப்படும். இதற்கு மாறாகத் திருவருளால் ஞானம் பெற்ற உயிர் புலன், பொறிகளின் இயக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கும். அதே நேரத்தில், அந்த இயக்கத்தைத் தன்னுள் ஒடுக்கிக் கொள்ளும். விருப்பம், வெறுப்பு ஆகியவை நீங்க, ஆன்மாவானது இதுவென்றும், அதுவென்றும் வேற்றுமை பாராது உண்மை அறிவைப் பெற்று, அந்த உண்மை அறிவினில் தன்னை ஒடுக்கிக் கொண்டு நிற்கும்பொழுது சிவத்துடன் கலந்திருக்கும். அப்பொழுது உடல்கூறுகளின்

வட்டத்திற்கப்பால் வியாபகமாக நின்று, சிவகதி பெற்று ஞான சொரூபியாக நிற்கும். இதுவே உயிரின் சொரூப இலக்கணமாகும்.

"எல்லாந்தன் னுட்புக யாவுளுந் தானாகி
நல்லாந் துரியம் புரிந்தக்கா னல்லுயிர்
பொல்லாத வாறாறுட் போகாது போதமாய்ச்
செல்லாச் சிவகதி சென்றெய்து மன்றே". **(திருமந்திரம் - 2308)**

எது ஆனந்த அனுபவமாகும்? திருவருளிலே முடிவாகத் தோய்ந்து நிற்கும் நிலையே இந்த அனுபவமாகும். இதில் தியானம் கைகூடிடும். ஞானமே வடிவாக உள்ளுணர்வுகளெல்லாம் சிவதியானத்தில் நிற்கும். சிவனறிவே தம்மறிவாகப் பொருத்தி, உடலையும், உடலைச் சார்ந்த உணர்வுகளையும் கடந்து உயிரானது தன்னிலையில் நிற்கும். கருவி கரணங்களின் இயக்கம் இல்லாமையால் இது சமாதி நிலையாகும். அதாவது, தனது தன்மை கெட்டு அருளின் தன்மை தானே வெளிப்படும் காட்சியாகும். இத்தன்மையை எய்துவது உபநிடத மகாவாக்கியமான தத்துவமசி நிலையாகும் என்பார் திருமூலர். அதாவது, சிவசக்தியினிடையில் உயிரானது தற்போதமற்ற ஒடுங்கிக் கிடக்கும் அனுபவமாகும். இறைவனின் அருள் அணைப்பிலே ஆன்மா செயலற்று தாயிடம் ஓர் குழந்தை இருப்பதுபோல் இருக்கும். உயிர் தன்னையே சிவம் என்று கருதிக்கொள்வதில்லை. ஆனால், சிவ ஒளியில் சீவ ஒளி கலந்து தனித்தன்மை இழந்து சிவவியாபகத்தில் நிற்கும். இதைத் திருமூலர் **"தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகம் தம்முள்ளே"** என்பார்.

"ஆனந்த மாகு மரனருட் சத்தியிற்
றானந்த மாமுயிர் தானே சமாதிசெய்
தூனந்த மாயுணர் வாயுள் ளுணர்வுறிற்
கோனந்த வாய்க்கு மகாவாக்கிய மாமே". **(திருமந்திரம் - 2326)**

33. ''அருள் அனுபவம்''

பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவு பேரறிவு ஆகும். இறைவனுடைய திருவருளால் அருளாளர்கள் ஒப்பிலா இறை அனுபவம் பெறுகிறார்கள். இந்த அனுபவம் உணர்வு நிலையில் பெறப்படுகிறது. இந்த அனுபவத்தின் விளைவாக அருளாளர்கள் பேரறிவைப் பற்றிய விள்க்கம் பெறுகின்றார்கள். பேரறிவினுடைய விளக்கம் அவர்களுடைய உள்ளங்களை உருக்கி, மலங்களை நீக்கித் தூய்மைப்படுத்திச் சொல்லொணா ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. இத்தகைய ஆனந்தம் உடலைச் சார்ந்த கருவி கரணங்களால் நாம் பெறக்கூடிய இன்பத்தைப் போன்றது அன்று. பேரறிவினால் கிடைக்கும் ஆனந்தத்தைப் பெற்றபின் உயிரானது பேரறிவின் நிலையை உணர்ந்து கொள்கின்றது. பேரறிவின் தன்மையைப் பெறுகிறது பேரறிவாக மாறிவிடுகின்றது. அத்தகைய பேரறிவு பேரறிவுதான். அதற்கு எதிராக நாம் ''அறிவு அறிவு'' என்று பறைசாற்றி வரும் சிற்றறிவு சிற்றறிவுதான்.

''சித்துக்குச் சித்தன்றிச் சேர்விடம் வேறுண்டோ
சுத்த வெளியிற் சுடரிற் சுடர்சேரும்'' **(திருமந்திரம் - 135)**

அருள் அனுபவத்தை அடைய உயிருக்குத்தகுதி ஏற்பட வேண்டும். அந்தத் தகுதி பல பிறவிகள் பெற்று பின்னர்த்தான் கிடைக்கின்றது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உயிர்கள் புரியும் வினை காரணமாக, உயிரானது பல பிறவிகள் எடுத்து வினைகளின் வலிமையை படிப்படியாக குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. வினைக்கேற்ப உயிருக்கு உடலைக் கூட்டுவிப்பது திருவருள்தான். உடலின் சேர்க்கையாலேதான் உயிருக்கு வினைகளைத் தீர்க்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது. பின்னர் தக்க நேரத்தில் அந்த உயிருக்கு அருள் அனுபவத்தை அளித்துத் தனது திருவடிகளிலே உயிரைப் பதித்துக் கொள்வதும் இறைவனுடைய திருவருளே.

''விண்ணின்று இழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தாளைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின்று உருக்கி ஓர் ஒப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே''.

(திருமந்திரம் - 113)

"களிம்பறுத் தான்எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
களிம்பறுத் தான்அருட் கண்விழிப் பித்துக்
களிம்பணு காத கதிரொளி காட்டிப்
பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான் பதியே". (திருமந்திரம் - 114)

பல பிறப்புகள் எடுத்து, இளைத்து உயிர் உலகப் பொருட்களில் நாட்டம் செலுத்துவதில் தன்மை குன்றி, இறை அனுபவத்தைப் பெற ஏங்கி நிற்பதும் இறைவனுடைய அருளாலேதான் நடைபெறுகிறது.

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தான் அனுபவித்ததை.

"புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்"
(திருவாசகம் - சிவபுராணம்)

என்று எடுத்துக் கூறுவார்.

அறியாமையால் கட்டுண்டு நிற்கும் உயிரைத் திருமூலர் ஒரு குருட்டுக் கிழவனுக்கு ஒப்பிடுகிறார். வயோதிகத்துடன் குருட்டு நிலையும் சேர்ந்தால் அந்த உயிர்படும் பாட்டைச் சொல்ல முடியாது. உயிரானது சோர்ந்து, இளைத்து, தன்னம்பிக்கை இழந்து நிற்கும் நிலையாகும். தனது குறைபாடுகளைத் தெரிந்து கொண்டு "இறைவனே, அறியாமையால் மயங்குகின்றேன். உன்னைத்தவிர புகலிடம் வேறொன்றும் இல்லை. இறைவனே என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே" என்று மணிவாசகப் பெருமான் தான் துணையற்று அல்லல்படுவதை இறைவன்முன் எடுத்து வைத்தது போன்ற நிலையை ஒவ்வொரு உயிரும் பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் அடையும்பொழுது, அதுவரை தனது ஆற்றலை உயிர் பக்குவப்படுத்த வேண்டிய வழிகளிலே செலுத்திய இறைவனின் அருட்சக்தி பின்னர் உயிருடைய அறியாமையைப் போக்கி ஆட்கொள்கிறது.

"இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி யவனை மணம்புரிந் தாளே". (திருமந்திரம் - 1514)

அறியாமையாவது தன்னைப் பற்றியும், தன்னை ஆட்கொண்ட பரம்பொருளைப் பற்றியும் தன்னுள் உணர்ந்து கொள்ளாமல் பிற பொருள்களை அறிய வேண்டும் என்கிற நாட்டத்துடன் கருவி கரணங்களைப் பயன்படுத்தி ஒருவித மயக்க அறிவிலே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதாகும். அறிவாவது திருவருளை உணர்ந்து, திருவருளில் மூழ்கி,

திருவருளுக்கு அப்பால் வேறொன்றுமில்லை என்கிற முடிந்த முடிவிற்கு வந்து, அந்தத் திருவருளே தன்னை ஆட்டுவிக்கின்றது என்கிற உண்மையைக் கண்டறிந்து, அதனால் ஏற்படும் தெளிவாக ஞானத்தில், ஆழ்ந்த அமைதியில், சிறந்த மன நிறைவில், மாறாத ஆனந்தத்தில் தனித்து நிற்பதாகும்.

''அருளால் எவையும்பார் என்றான் - அத்தை
அறியாதே சுட்டிஎன் அறிவாலே பார்த்தேன்;
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால் - கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி''

என்பார் தாயுமானவர்.

அருள் அனுபவம் உயிருக்கு இறை உணர்வைத் தருகிறது. ஒரு உயிருக்கு அருள் அனுபவம் திடீரென்று வருவது போலத் தோன்றலாம். ஆனால் அது தோற்றமே. உண்மையில் எங்கும் பரவி நிற்கும் திருவருள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக இருக்கிறது. உயிரைப்பாசத்தில் பொருத்துகிறது. பாசத்தைப் பற்றாகக் கொண்ட உயிரை அதனிடமிருந்து வேறுபடுத்துகின்றது. அந்தப் பாசத்தில் உள்ள பற்று நீங்கியவுடன் உயிரை இயல்பாகவே பரம்பொருளுடன் பொருந்தும்படி செய்கின்றது. இறைத் தன்மையைத் தருகின்றது. இந்த உணர்வினைப் பெற்ற அருளாளர்கள் அருளின் நிலைபெற்ற தன்மையையும், உயிரைப் படிப்படியாகப் பக்குவமடையச் செய்யும் ஆற்றலையும் அருளிலிருந்து நம்மைப்பிரித்து வைப்பது நமது அறியாமையே என்றும் உணர்ந்து கொள்கிறார்கள். திருவருளை நம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வது நம்முடைய முயற்சியை ஒட்டியே உள்ளது என்பதும் தெளிவாகும்.

''பாசத்தி லிட்ட தருணந்தப் பாசத்தின்
நேசத்தை விட்ட தருளந்த நேசத்தில்
கூசற்ற முத்தி யருளந்தக் கூட்டத்தின்
நேசத்துத் தோன்றா நிலையரு ளாமே''. **(திருமந்திரம் - 1802)**

எனவேதான் அருளிலும் மேம்பட்டது யாதுமில்லை என்கிறது திருவருட்பயன்.

''அருளின் பெரிய(து) அகிலத்து வேண்டும்
பொருளின் தலைஇலது போல்'' **(செய்யுள் - 31)**

ஒரு நல்ல பாற்கடலில் வசிக்கும் மீன் அந்தப் பாலைக் குடித்துத் தனது பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ளாமல் அதனினும் சிறிய பிராணிகளை உண்டு மகிழ்வது போல உயிர்கள் உடலுடன் சேர்ந்து, உடல் இன்பத்தில் மூழ்கித்தாம் அருள் எல்லைக்குள் இருந்தும் அந்த அருளை அனுபவிக்காமல் நிற்குமாயின் அது அருளுக்கு இழப்பன்று. உயிருக்கே இழப்பாகும்.